

страхової діяльності (21,7%) та діяльності у сфері архітектури та інжинірингу (20,1%). При цьому вища за середню по країні частка підприємств із технологічними інноваціями була серед підприємств переробної промисловості (15,6%), з постачання електроенергії, газу, пари (12,6%), також підприємств у сферах архітектури та інжинірингу, науковими дослідженнями та розробками, рекламою – 13,2%; з нетехнологічними інноваціями – серед підприємств фінансової та страхової діяльності (18,0%), інформації та телекомунікації (17,3%), переробної промисловості (15,3%). Найвищий рівень інноваційної активності спостерігався на підприємствах Рівненської, Харківської областей та м. Києва. У 2016 р. витрати на інновації в основному здійснювались за рахунок власних коштів (89,5).

В Україні у 2014–2016 рр. лише 34,4% підприємств із технологічними інноваціями співпрацювали з іншими підприємствами та організаціями, у т.ч. університетами, науково-дослідними інститутами тощо. На жаль, в країні сформувалася несприятлива державна політика в сфері стимулювання інноваційних процесів. У країні відсутня система державного фінансування венчурних проектів. Держава не стимулює реалізацію технопарками і бізнес-інкубаторами їх безпосередньої інноваційної функції.

Література:

1. Арте Д.С. Венчурне фінансування в умовах світової фінансової кризи. К., 2009.

2. Беруга Л. Реалізація стратегії інноваційного розвитку економіки України в системі венчурного фінансування / Л. Беруга // Актуальні проблеми економіки. – 2002. – № 12. – С. 75-79.

3. Микитюк О.П. Особливості венчурного фінансування в Україні / О.П. Микитюк // Фінанси України. – 2005. – № 8. – С.83-90.

ДО ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТА ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Івашко Д.М.

Науковий керівник: Токар І.І., асистент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Питання управління ефективністю господарською діяльністю на сьогодні є відносно новим для підприємств України і дуже не значна частка за останні роки змогла побудувати систему управління ефективністю господарської діяльності підприємства яка все далі стає невід'ємною складовою антикризового управління на будь-якому підприємстві.

В сьогоднішніх умовах зміни зовнішніх факторів мають найбільший вплив на діяльність підприємства при управлінні ефективності та передбачає обов'язкове його врахування.

Аналіз на підприємстві необхідно проводити як правило від загального до часткового тобто починаючи з вивчення загального економічного стану в галузі підвищуючи потім ступінь інформованості та конкретизації. При цьому об'єктами дослідження є всі елементи галузевого ринку і відносини які на ньому виникають.

Таким чином аналіз впливу факторів які діють на підприємства являє собою обробку системи показників що їх характеризують.

Показники які розглядаються для наведення їх в однорідній формі розподілено на дві групи статичні та динамічні показники. Аналіз зовнішнього середовища дозволяє виявити визначальні фактори встановити загрозу та можливості виникнення впливу негативних факторів. До числа зовнішніх факторів які справляють найбільший вплив на підприємство відносяться економічні соціальні науково-технічний прогрес міжнародні політичні постачальники споживачі.

Аналіз дозволяє виявити загрози та можливості підприємства:

– до загроз слід віднести очікування високих темпів інфляції спад виробництва підвищення рівня безробіття зниження рівня кваліфікації підвищення заборгованості по заробітній платі підвищення податкового рівня збільшення боргових зобов'язань;

– до можливостей підприємства слід віднести розвиток економічного середовища стабільність валюти стабільність банківської інформації розвиток і вдосконалення торговельної мережі підвищення рівнів доходів населення розвиток науково-технічного прогресу у сфері виробництва розвиток науково-технічної діяльності лібералізація зовнішньоекономічних зв'язків інвестиційна привабливість підвищення рівня мінімальної заробітної плати та підвищення рівня платоспроможності споживачів [1].

До числа внутрішніх факторів які чинять найбільший вплив на підприємство відносяться кадрові технологічні та фінансово-економічні в яких також виявляється загрози та можливості підприємства до загроз слід віднести погіршення рівня продуктивності праці та рівня результативності господарської діяльності до можливостей підприємства рівень мотивації працівників та модернізацію виробництва.

Виходячи з комплексного аналізу підприємства та прагнучи до вдосконалення методики аналізу класифікація факторів дозволяє вирішити важливу задачу для того щоб показники які відібрані для оцінки діяльності підприємства відображувати ступінь ефективності реалізації обраної тактики та досягнення мети підприємства необхідно запобігти впливу побічних і несуттєвих факторів для основних показників.

Сьогодні на більшості українських підприємств майже відсутня система управління ефективністю. Реагування на зміни факторів зовнішнього та внутрішнього середовища відбуваються хаотично, не системно, у той час, коли підприємство повинно керувати усіма процесами діяльності, активізуючи при цьому внутрішні потенційні можливості для адаптації із зовнішнім середовищем.

Однією з головних характеристик результативності управління діяльністю підприємства є ефективність, яка забезпечує необхідність її детального вивчення. Однак, сьогодні питання про її вивчення приймає форму дискусії. Забезпечення ефективності тісно пов'язана з його оцінюванням. Питання щодо підвищення та підтримка ефективності управління діяльністю не можлива без комплексного оцінювання її рівня.

В ході отриманих результатів такого оцінювання дозволяють встановити зміну спрямованості в управлінні підприємством, встановити його масштаб, спрогнозувати їх вплив на головні підсистеми підприємства, затвердити певні управлінські рішення щодо підвищення та підтримки рівня ефективності управління діяльністю, визначитися з методами, способами, інструментами управління діяльністю підприємства.

Діяльність будь-якого підприємства не можна уявити без певної впорядкованої та налагодженої системи управління. Завдяки інвестиційній діяльності, а саме ефективному управлінню, підприємство стає ліквідним та стабільним, тобто має змогу отримати прибуток, покриваючи всі витрати [1].

Література:

1. Староверова Г.С. Экономическая оценка инвестиций: учебное пособие / Староверова Г.С., Медведев А.Ю., Сорокина И.В. – М.: КНОРУС, 2012. – 312 с.

РЕГІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ, РОЗВИТКУ ТА ВИКОРИСТАННЯ ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ УКРАЇНИ

Кальницька О.С.

*Науковий керівник: Шевченко І.Ю., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Трудовий потенціал держави є невід'ємною та стратегічно важливою складовою її економічного потенціалу.

Разом з тим, для значних за територією країн (до яких належить Україна) гостро стоїть питання вирішення проблеми значної міжрегіональної диференціації розвитку трудового потенціалу.

У контексті вище зазначеного набуває актуальності дослідження регіональних особливостей формування, розвитку та використання трудового потенціалу України.

Аналізуючи актуальні статистичні дані Державної служби статистики України [1], можна дійти наступних висновків:

- найбільше економічно активного населення України зосереджено в Донецькій, Дніпропетровській, Харківській, Львівській, Одеській і Луганській областях, найменше – у Чернівецькій, Кіровоградській, Волинській і Тернопільській областях. Разом з тим найвищим рівнем економічної активності населення (як відношення чисельності економічно активного населення до чисельності наявного населення) характеризуються такі регіони України як